

nærmere at angive min Stilling til dem. Det Forslag, der er stillet under Nr. 1 til § 1, er selvfølgelig af den Slags, med Hensyn til hvilke jeg i og for sig ikke har Noget imod Tanken deri, at Enhver skal passe paa, at disse Dyr, Gingste og Drner ikke komme til at gjøre nogen Skade; men jeg tilstaar, at jeg ikke kan se, at denne Bestemmelse hører hjemme i denne Lov. Det er mig ikke muligt at se rettere, end at man ikke i en Lov, der utvivlsomt fra Ende til anden handler om de Forhold, der fremkomme, naar Ens Dyr kommer ind paa Andenmands Grund, kan medtage en Bestemmelse om, hvorledes man har at behandle sine Dyr, saa længe de ere paa Ens egen Grund. Jeg kan heller ikke afvise de reelle Indvendinger, som bleve gjorte gjældende af det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds (G. Jensen). Jeg maa anse det for et meget alvorligt Indgrib i den landøkonomiske Drift paa mange Steder, naar man opstiller den absolute Betingelse, at Dyrene skulle være tvørede, og endog driver sin Omhu mod Skade af disse Dyr saa vidt, at man ikke blot vil foreskrive Regler for, hvorledes de skulle behandles paa Markerne, men ogsaa for, hvorledes de skulle behandles i Staldene, idet jeg ellers ikke kan se nogen Grund til at bruge det Udtryk „bundne eller tvørede“. Jeg for mit Vedkommende finder derfor Anledning til at modsætte mig dette Forslag (Berg: Det er Skadel!). Ja, det er kjedeligt nok, men en saadan Bestemmelse har ikke hjemme i denne Lov, og derhos forekommer det mig, at den er saa ringe affattet, at den næsten bliver en Plet paa Loven; thi, naar det Vædringsforslag, som er stillet under Nr. 27 a, vedtages, saa vil der deri være givet en aaben Beskjendelse af, at man giver den selv samme Bestemmelse to Gange, thi i Vædringsforslaget under Nr. 1 findes der en Bestemmelse om Mulk og Paatale, men ikke desto mindre gjentages den da i § 12. Derfor der var en anden passende Leilighed til at komme ind paa at træffe Politibestemmelser om, hvorledes man har at forholde sig med saadanne Dyr, vilde Sagen stille sig ganske anderledes, men da tror jeg heller ikke, at man kunde tage det saa absolut, som man her har taget

det, uden paa en meget betænkkelig Maade at gribe ind i Landboernes og Landbrugets Interesser (Steenstrup: Menneffer!). Det ærede Medlem siger: „Menneffer“, men tør man da ikke forudsætte, at Folk selv have Interesse for ikke for let at lade deres Dyr komme til at gjøre Skade paa andre Menneffer? Paadrage de sig ikke et stort Ansvar ved at have saadanne Dyr under saadanne Forhold? (Uftrydelse.) Ja, jeg vil dog sige det ærede Medlem, at saa vidt min Erfaring i den Henseende gaar, saa hører det til de overmaade store Sjeldenheder, at en Dyr faar Lov til at gaa løs i den Alder, hvori den overhovedet er farlig for Menneffer. At der af og til kan ske en Ulykke i den Retning, foranlediget af disse Dyr, er Noget, som intet Menneffe kan forhindre, men man skal ikke strue denne Sag op til en saadan Høide, at man derpaa vil bygge den Sætning, at der i det Hele taget er en stor Egeghylbigheid hos Dyrholderne imod de Menneffers Liv og Belfærd, der ere satte til at behandle dem. — Hvad derimod angaar det Vædringsforslag, der under Nr. 2 er stillet af det ærede Medlem, som staar først blandt de fire Navne paa Vædringsforslaget under Nr. 1, da maa jeg sige, at jeg ikke anser det for at være nødvendigt, men jeg finder det i alt Fald bedre end det, der nu staar; naar jeg siger, at det ikke er nødvendigt, saa er det, fordi jeg mener, at Udtrykket „Forder“ er tilstrækkeligt defineret i § 1. Jeg skal imidlertid ikke have det Mindste imod, at Thinget vedtager dette Forslag. — Hvad nu de mange Vædringsforslag angaar, som ere stillede til § 4, da vil man jo have hørt, at der er ikke saa ringe Forskjellighed tilstede i Landmændenes Opfattelse af denne Sag, hvilket ikke blot vil fremgaa af de Udtalelser, der ere komne til Orde her i Thinget, men det vil jo heller ikke være ubekjendt, at ogsaa Landmændene i Landsthinget have en ganske anden Betragtning heraf end adskillige af Landmændene i Folkethinget. Saaledes blev netop Regjeringens Udkaft forandret i Landsthinget, fordi man fandt, at Bestemmelserne vare for lempelige, og jeg kan heller ikke sige Andet end, at man kan, gjøre den Indvending imod de Forslag, der her ere stillede, at, selv om de